

Atfonja a felesége derekát, fejét odahajtja a mellére.

— Hozzuk fel őket.

— Amért ilyen szépen hazudtál nekem? Szép kis dolog, mondhatom! De mért kell hozzá meséket kitalálni, nem megy a fejembe. Úgy nem jó, ahogy volt, ha egyszer megtörtént, a fene a bőrödbé.

S hagyja, hogy Iván Ivanovics megcsókolja az arcát és a mellébe fúrja az orrát. Aztán föláll, kimegy a szobából.

Iván Ivanovics megy mosakodni, a fürdőszobában össze-vissza vannak dobálva a törülközők, egy a földön hever, azon ült éjjel a béka, mikor kiemelte a mosdóból. Furcsa lesz a szakítás után találkozni Annuskával. Pedig a nyomdában nem kerülhetik el egymást, az elvtársnő sűrűn lejár. Az idén tízezer ívvel többet nyomtak, mint tavaly, nagyon rendes üzem, de nem szabad elfelejteni, hogy ez nem minden, ami itt van, ha nagyon szép is. Mert a fejlődésnek ebben a stádiumában... S most pontosan illeszkednek egymáshoz a tételek és gondolatok, nagyjából stimmel minden. Délután moziba mennek, délelőtt befejezi a Faulkner-regényt, csupa pesszimista determinizmus, de érdekes, Amerikában is mozdul valami.

Lekéféli a haját, belebújik a házikabátjába. Mikor kinéz az előszobába, akkor röppen be az ajtón két kis vörösbeigy, de az is lehet, hogy sármány az egyik.

— Zosczenka, Ivánka, édeseim!

Fölkapja, földobja őket, két karján viszi be a szobába.

— Gregor Sztepanov csókol benneteket — s csókolni kezdi őket, ahol éri. — És téged is Varjacská!

KÉRY LASZLÓ

NEM LÁTLAG.

A köd izmaimat lazítja.

Megbomlott a fény,

a tócsa táncol és kacsint.

Léptemet lépted igazítja,

fölöttem dróton lámpa ing.

Megáll a szív, elfúl a hangja.

Sínre lép a fény,

szemembe siklik s megvakít.

A tűz elégett, hull a hamva,

a fagy baltája felhasít.

Didergek. Könnyen elfelejtlek.

Füstbe foszlik el

a lelke, s nem marad nyoma.

Viszlek, magammal elkeverlek

te állsz, idáig nem juthatsz soha.

Tüllépek rajtad, már nem látlak.

Más szemekbe lép

látásom, nincs külön szemem.

Átadlak hát az egy halálnak,

és száz élethez érkezem.

FAZEKAS LASZLÓ